

Tabela nr 3

Stawki podatku od wynagrodzeń osób zatrudnionych przy obsłudze szatni i toalet w zakładach gastronomicznych i w lokalach kulturalno-rozrywkowych

Symbol GUS	Rodzaj wykonywanych usług	Podatek w zł miesięcznie			
		w miejscowościach na terenie gmin	w miastach o liczbie mieszkańców		
			do 15.000	od 15.000 do 75.000	ponad 75.000
1	2	3	4	5	6
85601	Szatnie w lokalach kat. „Lux”, kat. I i II	39(9)	39	66	147
95601	Szatnie w lokalach kat. III i pozostałych	39(—)	39(9)	39	66
95801	Toalety bez względu na rodzaj miejscowości i kategorię zakładu	39(—)	39(—)	39(—)	39(—)

Tabela nr 4

Stawki podatku od wynagrodzeń z tytułu wykonywania usług bagażowych (numerowych)

Symbol GUS	Rodzaj zakładu usługowego	Podatek w zł miesięcznie		
		w miejscowościach o liczbie mieszkańców		
		ponad 200.000 oraz w miejscowościach turystycznych i uzdrowiskowych	od 50.000 do 200.000 stałych mieszkańców	w pozostałych miejscowościach
1	2	3	4	5
95601	Bagażowi (numerowi) zatrudnieni na dworcach kolejowych	66	39	39(17)

W okresie do dnia 31 lipca 1974 r. stosuje się stawki podatku podane w tabelach nr 1, nr 2, nr 3 i nr 4 w nawiasach. Pauza w nawiasach w tabeli nr 3 oznacza zwolnienie od podatku w okresie do dnia 31 lipca 1974 r.

91

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 17 kwietnia 1974 r.

w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą uważa się za pracowników w rozumieniu ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Na podstawie art. 5 ust. 2 pkt 2, art. 17 ust. 5, art. 92 i art. 125 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6, z 1972 r. Nr 16, poz. 114 i Nr 53, poz. 341 oraz z 1973 r. Nr 38, poz. 225) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za pracowników w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6, z 1972 r. Nr 16, poz. 114 i Nr 53, poz. 341 oraz z 1973 r. Nr 38, poz. 225), zwanej dalej „ustawą”, uważa się osoby wykonujące pracę nakładczą, jeżeli:

1) pracę tę wykonują na podstawie pisemnej umowy zawartej z jednostką gospodarki społecznej,

2) osiągają z tytułu tej pracy zarobki wynoszące za 3 kolejne miesiące kalendarzowe w sumie co najmniej 1.800 zł, a gdy osoba wykonująca pracę nakładczą jest inwalidą III grupy — 1.500 zł, a I i II grupy — 900 zł.

2. W razie nieosiągnięcia przez osobę wykonującą pracę nakładczą zarobku określonego w ust. 1 pkt 2 wskutek przestoju w produkcji, który nie trwał dłużej niż 15 dni w danym miesiącu kalendarzowym, lub wskutek niezdolności do pracy z powodu choroby, kwoty określone w ust. 1 pkt 2 ulegają zmniejszeniu proporcjonalnie do skróconego okresu wykonywania pracy. Za przestój uważa się przerwę w produkcji, która objęła wszystkie osoby lub grupę osób, wykonujących pracę nakładczą dla danej jednostki gospodarki społecznej.

§ 2. Osobę, wykonującą pracę nakładczą i osiągającą przychód z gospodarstwa rolnego, uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy, jeżeli osoba ta lub członek jej rodziny, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, osiąga przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego, ustalony dla wymiaru podatku gruntowego, nie przekraczający 14.000 zł rocznie. Ograniczenie to nie dotyczy osób zaliczonych do jednej z grup inwalidów.

§ 3. 1. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby, wykonującej pracę nakładczą, która:

- 1) prowadzi przedsiębiorstwo handlowe lub wykonuje rzemiosło,
- 2) jest członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej.

2. Nie uważa się również za pracownika w rozumieniu ustawy osoby, wykonującej pracę nakładczą, której członek rodziny, pozostający z nią we wspólnym gospodarstwie domowym, prowadzi przedsiębiorstwo handlowe.

§ 4. Za członka rodziny w rozumieniu § 2 i 3 uważa się małżonka, dzieci własne i przysposobione, pasierbów, rodziców, osoby przysposabiające, ojczyma, macochę, wnućki, dziadków, rodzeństwo, teściów, zięciów, synowe, szwagierki i szwagry.

§ 5. 1. Osoba, wykonująca pracę nakładczą, uważana jest za pracownika uprawnionego do świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz do zasiłków rodzinnych, jeżeli w okresie 3 kolejnych miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym wystąpiły okoliczności uzasadniające prawo do świadczeń:

- 1) osiągała zarobki uzasadniające uznanie jej za pracownika,
- 2) spełniała inne warunki, wymagane do przyznania tych świadczeń.

2. W stosunku do osoby wykonującej pracę nakładczą, która nie przepracowała jeszcze 3 miesięcy, warunek określony w ust. 1 pkt 1 uważa się za spełniony, jeżeli pracę tę wykonywała na podstawie pisemnej umowy, zawartej z jednostką gospodarki uspołecznionej.

§ 6. Za okresy zatrudnienia w rozumieniu ustawy uważa się okresy, w których osoba wykonująca pracę nakładczą spełniała warunki wymagane do uznania jej za pracownika.

§ 7. 1. W razie gdy przeciętny miesięczny zarobek osoby wykonującej pracę nakładczą jest wyższy niż 4.000 zł, za podstawę wymiaru emerytur, rent i świadczeń na wypadek choroby i macierzyństwa przyjmuje się kwotę 4.000 zł.

2. W razie gdy zarobek osoby wykonującej pracę nakładczą w okresie 3 kolejnych miesięcy kalendarzowych jest wyższy niż 12.000 zł, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za te 3 miesiące stanowi kwota 12.000 zł.

§ 8. 1. Zaliczenie pracy nakładczej do okresów zatrudnienia następuje na podstawie wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej lub na podstawie innych oryginalnych dokumentów.

2. Wpisu okresów pracy nakładczej do legitymacji ubezpieczeniowej dokonuje na podstawie posiadanych dokumentów jednostka gospodarki uspołecznionej, dla której była wykonywana praca nakładczą, po stwierdzeniu, że osoba, która tę pracę wykonywała, spełnia warunki określone w § 1—4.

§ 9. Przepisy o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy oraz określające zasady i tryb przeprowadzania kontroli pracowników zwalnianych od pracy stosuje się odpowiednio do osób, wykonujących pracę nakładczą. Osoba, wykonująca pracę nakładczą, traci prawo do zasiłku chorobowego w okresie czasowej niezdolności do pracy w wypadkach przewidzianych w tych przepisach, w szczególności, jeżeli w tym czasie wykonuje pracę nakładczą.

§ 10. Okresy pracy nakładczej, wykonywanej przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia:

- 1) uważa się za okresy zatrudnienia w rozumieniu ustawy, jeżeli osoba wykonująca tę pracę podlegała obowiązkowi ubezpieczenia społecznego na podstawie przepisów obowiązujących w czasie wykonywania tej pracy,
- 2) zalicza się do okresów zatrudnienia w rozumieniu ustawy, jeżeli osoba wykonująca tę pracę spełniała warunki wymagane do uznania jej za pracownika w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą osób, wykonujących pracę nakładczą, które są już pracownikami w rozumieniu ustawy z tytułu innej pracy niż nakładczą.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 27 sierpnia 1968 r. w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą są pracownikami w rozumieniu ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 34, poz. 234, Nr 40, poz. 287 i z 1969 r. Nr 32, poz. 275).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: w z. Z. Dudziński

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 20 kwietnia 1974 r.

w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury, rent, zasiłków z ubezpieczenia społecznego oraz składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia w spółdzielczych zakładach usługowych.

Na podstawie art. 17 ust. 5 pkt 4 i 5 oraz art. 125 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U.

Nr 3, poz. 6 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje: